

PRESUDA SUDA

16. srpnja 1992.(*)

„Pravo tržišnog natjecanja – Uredba br. 17 – Korištenje, od strane nacionalnih tijela, informacija koje je prikupila Komisija”

U predmetu C-67/91,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u, koji je uputio Tribunal de Defensa de la Competencia, u postupku između

Dirección General de Defensa de la Competencia,

i

Asociación Española de Banca Privada (AEB),

Banco Hispano Americano, SA,

Banco Exterior de España, SA,

Banco Popular Español, SA,

Banco Bilbao Vizcaya, SA,

Banco Central, SA,

Banco Español de Crédito, SA

Banco Santander - SA de Crédito,

o tumačenju članka 214. Ugovora o EEZ-u i Uredbe Vijeća br. 17 od 6. veljače 1962., Prve uredbe o provedbi članaka 85. i 86. Ugovora (SL 13, str. 204.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 3., str. 3.),

SUD,

u sastavu: O. Due, predsjednik, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse i P. J. G. Kapteyn (predsjednici vijeća), G. F. Mancini, C. N. Kakouris, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg, J. L. Murray i D. A. O. Edward, suci,

nezavisni odvjetnik: F. G. Jacobs,

tajnik: D. Triantafyllou, administrator,

uzimajući u obzir pisana očitovanja koja su podnijeli:

- za španjolsku vladu, Alberto Navarro González, glavni direktor za pravnu i institucionalnu koordinaciju Zajednice, i Rosario Silva de Lapuerta, Abogado del Estado, voditelj odjela za sudske postupke u Zajednici, u svojstvu agenata,
- za AEB, Enrique Piñel López, član odvjetničke komore u Madridu,
- za Banco Hispano Americano, SA, Gerardo Codes Anguita, član odvjetničke komore u Madridu,
- za Banco Exterior de España, SA, Alvaro Merino Fuentes, *Procurador de los Tribunales de Madrid*, i José Ataz Hernández, član odvjetničke komore u Madridu,
- za Banco Popular Español, SA, Santiago Lizarraga Beloso, na temelju punomoći, i Vicente Infante Pérez, član odvjetničke komore u Madridu,
- za Banco Bilbao Vizcaya, SA, José Luis Segimón Escobedo, član odvjetničke komore u Madridu,
- za Banco Central, SA, Juan Manuel Echevarría Hernández, savjetnik tajnika i glavnog direktora, član odvjetničke komore u Madridu,
- za Banco Español de Crédito, SA, Mariano Gómez de Liaño y Botella, član odvjetničke komore u Madridu, i Piero A. M. Ferrari, član odvjetničke komore u Rimu,
- za Banco de Santander, SA, Alfredo Oñoro Crespo, član odvjetničke komore u Madridu,
- za Komisiju Europskih zajednica, Francisco E. González Díaz i Berend Jan Drijber, članovi pravne službe, u svojstvu agenata,

uzimajući u obzir izvještaj za raspravu,

saslušavši usmena očitovanja koja su podnijeli AEB, Banco Central Hispanoamericano, SA (nastao koncentracijom između Banco Hispano Americano, SA, i Banco Central, SA), koji zastupa Juan Manuel Echevarría Hernández, Banco Exterior de España, SA, koji zastupa A. Echevarría Pérez, član odvjetničke komore u Madridu, Banco Popular Español, SA, koji zastupaju Pablo Isla Álvarez de Tejera i Juan Ignacio Martí Barceló, članovi odvjetničke komore u Madridu, Banco Bilbao Vizcaya, SA, Banco Español de Crédito, SA, Banco de Santander, SA, te Komisija Europskih zajednica, na raspravi održanoj 12. svibnja 1992.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 10. lipnja 1992.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Rješenjem od 28. siječnja 1991., koje je Sud zaprimio 15. veljače 1991., Tribunal de Defensa de la Competencia (Sud za zaštitu tržišnog natjecanja) uputio je Sudu, na temelju članka 177. Ugovora o EEZ-u, niz pitanja u vezi s tumačenjem članka 214. Ugovora o EEZ-u i Uredbe Vijeća br. 17 od 6. veljače 1962., Prve uredbe o provedbi članaka 85. i 86. Ugovora (SL 13, str. 204.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 3., str. 3.; u daljnjem tekstu: Uredba br. 17).
- 2 Pitanja su postavljena u sporu između Dirección General de Defensa de la Competencia (u daljnjem tekstu: DGDC), s jedne strane, i Asociación Española de Banca Privada (u daljnjem tekstu: AEB), Banco Hispano Americano, Banco Exterior de España, Banco Popular Español, Banco Bilbao Vizcaya, Banco Central, Banco Español de Crédito i Banco Santander - SA de Crédito, s druge strane.
- 3 DGDC je pred Tribunal de la Defensa de la Competencia podnio tužbu protiv AEB-a i gore navedenih banaka prigovoriivši im da su u pogledu određenih bankarskih usluga i provizija počinili povredu španjolskog zakona br. 110 od 20. srpnja 1963. o zabrani postupanja kojima se ograničava tržišno natjecanje.
- 4 Banke tvrde kako taj nacionalni postupak u biti nije pokrenut zbog niza zahtjeva za pružanje informacija koje je DGDC podnio početkom 1987., već zbog naknadnih mjera koje su nacionalna tijela poduzela na temelju informacija koje je Komisija prikupila u skladu s Uredbom br. 17.
- 5 Te su informacije, prema navodima banaka, sadržane u „obrascu A/B” koji su u ožujku 1988. podnijeli AEB i navedene banke kako bi od Komisije ishodile potvrdu o dopuštenosti propisanu člankom 2. Uredbe br. 17, odnosno izuzeće iz članka 85. stavka 3. Ugovora, kao i u odgovorima na zahtjeve za pružanje informacija koje je na temelju članka 11. Uredbe br. 17 Komisija uputila bankama u ožujku 1987. i nakon toga.
- 6 AEB i banke smatraju da nacionalna tijela ne mogu koristiti te informacije kako bi opravdala utemeljenost postupka za utvrđivanje povrede nacionalnog prava tržišnog natjecanja.
- 7 U tim je okolnostima Tribunal de la Defensa de la Competencia odlučio prekinuti postupak i Sudu postaviti sljedeća pitanja:
 - „1. Može li nacionalno tijelo koje je u državi članici nadležno za primjenu članka 85. stavka 1. i članka 86. Ugovora o osnivanju EEZ-a u kaznenom postupku koji je pokrenut na temelju navedenih članaka koristiti informacije koje je Komisija prikupila
 - a) na temelju članka 11. Uredbe Vijeća br. 17;
 - b) na temelju dobrovoljne prijave od strane poduzetnika sa sjedištem u toj državi članici, u skladu s člancima 2., 4. i 5. Uredbe Vijeća br. 17?

2. Može li navedeno tijelo koristiti informacije navedene u pitanju 1., pod a) i b), u kaznenom postupku koji je pokrenut na temelju zajedničke primjene prava Zajednice o tržišnom natjecanju i nacionalnog prava tržišnog natjecanja?
 3. Može li navedeno tijelo koristiti informacije navedene u pitanju 1., pod a) i b), u kaznenom postupku koji je pokrenut samo na temelju nacionalnog prava tržišnog natjecanja?
 4. Može li navedeno tijelo koristiti informacije navedene u pitanju 1., pod a) i b), u postupku odobravanja postupanja kojima se ograničava tržišno natjecanje, pokrenutom samo na temelju nacionalnog prava tržišnog natjecanja?”
- 8 U zahtjevu za prethodnu odluku nacionalni sud navodi da, prema njegovom mišljenju, na ova pitanja valja odgovoriti potvrdno.
- 9 Za potpuniji prikaz činjeničnog stanja u glavnom postupku, tijeka postupka i pisanih očitovanja podnesenih Sudu upućuje se na izvještaj za raspravu. Dijelovi spisa u nastavku navode se samo u mjeri koja je potrebna za obrazloženje presude Suda.
- 10 Prije pojašnjavanja predmeta pitanja upućenih Sudu i donošenja odluke o njihovoj dopuštenosti, najprije valja utvrditi pravni okvir postavljenih pitanja te, osobito, područje primjene kako nacionalnih pravila tako i pravila Zajednice o tržišnom natjecanju, opseg Uredbe br. 17 i oblike suradnje između Komisije i država članica predviđene tom uredbom.
- 11 Pravo Zajednice u području tržišnog natjecanja razmatra ograničavajuće prakse na način koji se razlikuje od onoga u nacionalnom pravu. Dok se u člancima 85. i 86. Ugovora one razmatraju u kontekstu prepreka koje se zbog njih mogu pojaviti u trgovini među državama članicama, unutarnja zakonodavstva, polazeći od razmatranja koja su im svojstvena, sagledavaju ograničavajuće prakse isključivo u tom okviru. Iz toga proizlazi da nacionalna tijela mogu postupati jednako u situacijama koje mogu biti predmet odluke Komisije (vidjeti u tom smislu presude od 13. veljače 1969., Wilhelm, 14/68, Zb., str. 1., i od 10. srpnja 1980., Giry i Guerlain, t. 15. i 16., 253/78 i 1/79 do 3/79, Zb., str. 2327.).
- 12 Međutim, Sud je u gore navedenim presudama naglasio kako paralelna primjena nacionalnog prava tržišnog natjecanja može biti dopuštena samo u mjeri u kojoj ona ne ugrožava jednoobraznu primjenu pravila Zajednice o tržišnom natjecanju na njezinom cijelom zajedničkom tržištu i puni učinak mjera donesenih na temelju tih pravila.
- 13 Uredba br. 17 primjenjuje se na postupke koje Komisija provodi s ciljem primjene članaka 85. i 86. Ugovora. Kako se navodi u njezinoj sedmoj uvodnoj izjavi, ona utvrđuje pravila prema kojima Komisija može poduzeti potrebne mjere s ciljem primjene tih odredaba.
- 14 To je okvir u kojemu Uredba br. 17 uređuje uvjete pod kojima poduzetnici, s jedne strane, pružaju informacije Komisiji, a Komisija, s druge strane, koristi te informacije i prosljeđuje ih nadležnim tijelima država članica.
- 15 Komisija dakle prima zahtjeve za izdavanje potvrda o dopuštenosti, koje poduzetnici podnose na temelju članka 2. Uredbe br. 17, kako bi im potvrdila da nema potrebe za

njezinom intervencijom na temelju članka 85. stavka 1. i članka 86. Ugovora. Ona također prima prijave o sporazumima, odlukama i praksama propisanim člancima 4. i 5. uredbe, kako bi na temelju članka 85. stavka 3. Ugovora donijela odluku kojom odredbe stavka 1. tog članka proglašava neprimjenjivima na određene sporazume odnosno usklađena djelovanja.

- 16 Ti zahtjevi i prijave podnose se na zajedničkom obrascu pod nazivom „obrazac A/B”, čiji je sadržaj definiran u Uredbi Komisije br. 27 od 3. svibnja 1962. (SL 1962, 35, str. 1118.), kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EEZ) br. 2526/85 od 5. kolovoza 1985. (SL L 240, str. 1.).
- 17 Na temelju Uredbe br. 17, Komisiji je također dodijeljena široka ovlast pretrage i provjere, pri čemu se u njezinoj osmoj uvodnoj izjavi navodi kako Komisija mora biti ovlaštena na cijelom području zajedničkog tržišta zahtijevati dostavljanje informacija i pokrenuti istražne radnje koje su potrebne radi razotkrivanja povreda članaka 85. i 86. Ugovora (presuda od 18. listopada 1989., Orkem/Komisija, t. 15., 374/87, Zb., str. 3283.).
- 18 Na taj je način uspostavljen postupak prethodnog ispitivanja, koji je jasno odvojen od kontradiktornog postupka predviđenog člankom 19. uredbe, a koji uključuje osobito zahtjeve za pružanje informacija (članak 14. uredbe). Svrha tog postupka jest omogućiti Komisiji da dobije informacije i dokumente nužne za provjeru stvarnog postojanja i opsega određenog činjeničnog i pravnog stanja (gore navedena presuda od 18. listopada 1989., Orkem/Komisija, t. 21.).
- 19 Odredbe Uredbe br. 17 definiraju uvjete u kojima su države članice povezane s postupcima koje provodi Komisija. Kako proizlazi iz njezine sedme uvodne izjave, cilj je tih odredaba osigurati da Komisija u uskoj i stalnoj suradnji s nadležnim tijelima država članica može poduzeti potrebne mjere za primjenu članaka 85. i 86.
- 20 Na temelju članka 10. stavaka 1. i 2. uredbe, Komisija bez odlaganja prosljeđuje nadležnim tijelima država članica preslike zahtjevâ i prijave kao i najvažnijih dokumenata koji su Komisiji upućeni u svrhu utvrđivanja povreda odredaba članka 85. ili članka 86. Ugovora, dobivanja potvrde o dopuštenosti ili odluke o primjeni članka 85. stavka 3. Nadležna tijela država članica imaju pravo izraziti svoja stajališta o tim postupcima. Informacije koje se na temelju tih odredaba mogu objaviti državama članicama uključuju među ostalim one sadržane u odgovorima na zahtjeve Komisije za pružanje informacija na temelju članka 11. uredbe. U skladu s člankom 11. stavcima 2. i 6., preslika takvih zahtjeva za pružanje informacija ili odluka Komisije, nakon što na te zahtjeve nije odgovoreno, šalju se tijelima predmetne države članice.
- 21 Naposljetku, članak 20. stavak 1. uredbe predviđa:

„Informacije prikupljene kao rezultat primjene članaka 11., 12., 13. i 14. koriste se samo u svrhe u koje su zatražene.” [neslužbeni prijevod]

Na temelju članka 20. stavka 2., kojim se provodi članak 214. Ugovora u vezi s profesionalnom tajnom (vidjeti u tom smislu presudu od 24. lipnja 1986., AKZO Chemie/Komisija, t. 26., 53/85, Zb., str. 1965.), nadležna tijela država članica, njihovi

dužnosnici i ostali službenici ne smiju otkrivati one informacije koje su prikupili na temelju uredbe i koje su po svojoj naravi obuhvaćene profesionalnom tajnom.

Predmet pitanja upućenih Sudu i njihova dopuštenost

- 22 Postavljena pitanja odnose se isključivo na korištenje, od strane tijela država članica, informacija koje je Komisija prikupila u okviru primjene Uredbe br. 17. Tim pitanjima nacionalni sud u bitnome nastoji utvrditi smiju li nacionalna tijela, u svrhu primjene prava Zajednice ili nacionalnog prava u području tržišnog natjecanja, koristiti informacije koje im je prenijela Komisija, a koje su sadržane u:
- odgovorima na zahtjeve za pružanje informacija koji su upućeni poduzetnicima na temelju članka 11. uredbe,
 - zahtjevima za potvrdu o dopuštenosti i prijavama sporazuma, odluka i praksi predviđenih u člancima 2., 4. i 5. uredbe.
- 23 Valja utvrditi da se pitanja odnose na korištenje, od strane nadležnih tijela, informacija koje je prikupila Komisija, a koje nisu objavljene na temelju odredaba članka 19. stavka 3. Uredbe br. 17 niti spomenute u odluci Komisije koja je objavljena u okolnostima predviđenim u članku 21. te uredbe.
- 24 AEB i niz banaka pobijaju relevantnost dijela postavljenih pitanja, jer se ona među ostalim odnose na korištenje tih informacija od strane nacionalnih tijela radi primjene prava Zajednice o tržišnom natjecanju. One smatraju kako se u glavnom postupku radi samo o korištenju, od strane nacionalnih tijela, informacija koje su prikupljene na temelju Uredbe br. 17, konkretno one koje su sadržane u obrascu A/B, u okviru nacionalnog kaznenog postupka koji se temelji na odredbama nacionalnog prava tržišnog natjecanja.
- 25 Valja napomenuti kako, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, članak 177. Ugovora uspostavlja okvir uske suradnje između nacionalnih sudova i Suda, koja se temelji na podjeli funkcija među njima. U tom smislu isključivo je na nacionalnim sudovima, pred kojima se vodi postupak i koji moraju preuzeti odgovornost za presudu koju će donijeti, da odluče – uzimajući u obzir posebna obilježja svakog predmeta – kako o potrebi za prethodnu odluku koja će im omogućiti donošenje presude, tako i o relevantnosti pitanja koja upućuju Sudu.
- 26 Zahtjev suda za prethodnu odluku može biti odbijen samo ako je prilično razvidno da tumačenje prava Zajednice, odnosno ispitivanje valjanosti propisa Zajednice, koje taj sud zahtijeva, nije ni u kakvoj vezi sa stvarnom prirodom ili predmetom glavnog postupka (vidjeti među ostalim presudu od 28. studenoga 1991., Durighello, t. 9., C-186/90, Zb., str. I-5773.). Međutim, to nije slučaj u ovom predmetu.

Korištenje, od strane tijela država članica, informacija sadržanih u odgovorima na zahtjeve za pružanje informacija upućene poduzetnicima na temelju članka 11. Uredbe br. 17

- 27 Komisija, AEB i predmetne banke tvrde kako članak 20. stavak 1. Uredbe br. 17 zabranjuje tijelima država članica da te informacije koriste kao dokaz u postupku na temelju nacionalnog prava tržišnog natjecanja. Komisija, s druge strane, priznaje da

nacionalna tijela mogu koristiti te informacije kako bi u okviru svojih ovlasti primijenila članak 85. stavak 1. i članak 86. Ugovora.

- 28 Španjolska vlada smatra da tijela država članica mogu koristiti takve informacije, kako radi primjene pravila Zajednice o tržišnom natjecanju, tako i radi primjene nacionalnog prava tržišnog natjecanja, čiji su ciljevi i svrha jednaki.
- 29 Odgovor koji valja dati nacionalnom sudu zahtijeva tumačenje navedenih odredaba članka 20. stavka 1. Uredbe br. 17, koje valja čitati zajedno s odredbama članka 11. stavka 3. te uredbe, prema kojemu zahtjev za pružanje informacija koji je upućen poduzetniku mora sadržavati pravnu osnovu i svrhu.
- 30 S ciljem tumačenja tih odredaba valja uzeti u obzir opću strukturu Uredbe br. 17, svrhu odredaba kojima se uspostavlja postupak traženja informacija, kao i uvjete u pogledu poštovanja općih načela prava Zajednice, osobito temeljnih prava (vidjeti u tom smislu presudu od 21. rujna 1989., Hoechst/Komisija, t. 12., 46/87 i 227/88, Zb., str. 2859.).
- 31 Kao što je ranije navedeno, Uredba br. 17 ne uređuje postupke koje vode nadležna tijela država članica, čak ni kad je svrha tih postupaka provedba članka 85. stavka 1. i članka 86. Ugovora. Svrha članka 9. stavka 3. uredbe, koji definira i ograničava ovlasti nacionalnih tijela u primjeni tih odredaba, članka 20. stavka 2. o profesionalnoj tajni, te članka 10. koji propisuje povezivanje država članica s postupcima Zajednice, jest utvrditi uvjete u kojima nacionalna tijela mogu postupati na način da ne ometaju postupke koje vodi Komisija te, štoviše, da osiguraju djelotvornost tih postupaka u smislu poštovanja prava predmetnih osoba.
- 32 Razlika koju Komisija u svojim očitovanjima na postavljeno pitanje pravi između slučajeva kada ta tijela koriste dotične informacije radi primjene prava Zajednice i slučajeva u kojima ta tijela djeluju u svrhu primjene nacionalnog prava tržišnog natjecanja u ovim okolnostima nije bitna. U oba se slučaja, zapravo, postupak koji provode tijela država članica razlikuje od onog koji provodi Komisija, a prikupljanje dokaza od strane tih tijela u skladu je s pravilima nacionalnog prava, uz uvjet da se poštuje pravo Zajednice. Čak i kad primjenjuju materijalne odredbe članka 85. stavka 1. i članka 86. Ugovora, od nacionalnih se tijela traži da ih provode u skladu s nacionalnim pravilima.
- 33 U tom općem okviru, svrha zahtjeva za pružanje informacija, upućenog poduzetniku na temelju članka 11. Uredbe br. 17, jest pružiti Komisiji činjenične ili pravne elemente koji su joj potrebni kako bi izvršila svoje ovlasti. Dokazna snaga tako priopćenih informacija i uvjeti u kojima je moguće pozivati se na takve informacije protiv poduzetnikâ definirani su stoga pravom Zajednice i ograničeni isključivo na postupke uređene Uredbom br. 17. Svrha zahtjeva za pružanje informacija nije predočenje dokaza koje će države članice koristiti u postupcima uređenima nacionalnim pravom.
- 34 Informacije koje je Komisija tako prikupila prenose se nadležnim tijelima država članica na temelju članka 10. stavka 1. Uredbe br. 17, ne bi li se riješile dvije stvari. Jedna je informiranje država članica o postupcima Zajednice vezanima uz poduzetnike koji se nalaze na njihovom državnom području, a druga je osigurati bolje informiranje Komisije omogućujući joj usporedbu informacija koje su dostavili poduzetnici s eventualnim navodima i napomenama koje joj predmetna država članica može pružiti. Prenošnje

takvih informacija državama članicama samo po sebi ne znači da ih one mogu koristiti u uvjetima koji bi ugrozili primjenu Uredbe br. 17 i temeljna prava poduzetnika.

- 35 Time što zabranjuje korištenje informacija dobivenih na temelju članka 11. Uredbe br. 17 za svrhe drukčije od onih za koje su zatražene, i što Komisiji i nadležnim tijelima država članica te njihovim dužnosnicima i drugim službenicima nameće obvezu poštovanja profesionalne tajne, članak 20. uredbe namijenjen je zaštiti prava poduzetnika (vidjeti u tom smislu presudu od 17. listopada 1989., Dow Benelux/Komisija, t. 17. i 18., 85/87, Zb., str. 3137.)
- 36 Prava obrane, koja se moraju poštovati u postupku prethodnog ispitivanja, nalažu, s jedne strane, da poduzetnici u skladu s člankom 11. stavkom 3. uredbe budu obaviješteni – kada se od njih zahtijeva pružanje informacija – o svrsi koju Komisija nastoji ostvariti i o pravnoj osnovi zahtjeva te, s druge strane, da tako pribavljene informacije ne budu naknadno korištene izvan pravnog okvira u kojem je zahtjev bio upućen.
- 37 Profesionalna tajna za sobom povlači ne samo uspostavu pravila o zabrani objave tajnih informacija, nego i onemogućavanje tijelima, koja zakonito posjeduju takve informacije, da ih koriste, kada nema izričite odredbe koja im to dopušta, za svrhe drukčije od onih za koje su prikupljene.
- 38 Ta bi jamstva bila povrijeđena kad bi tijelo, koje nije Komisija, u postupcima koji nisu uređeni Uredbom br. 17 moglo kao dokaz koristiti informacije dobivene na temelju članka 11. te uredbe.
- 39 Takvo tumačenje ni na koji način nije u suprotnosti s načelom suradnje između institucija Zajednice i država članica. Države članice ustvari nisu obvezne zanemariti informacije koje su im objavljene i tako, prema riječima koje su upotrijebili Komisija i nacionalni sud, pretrpjeti „akutnu amneziju”. Te informacije pružaju indicije koje prema potrebi mogu biti uzete u obzir kao opravdanje za pokretanje nacionalnog postupka (vidjeti u tom smislu gore navedenu presudu od 17. listopada 1989., Dow Benelux/Komisija, t. 18. i 19.).
- 40 U tom pogledu valja navesti uvjete u kojima nadležna nacionalna tijela imaju pravo koristiti takve informacije.
- 41 U skladu s člankom 214. Ugovora i člankom 20. stavkom 2. Uredbe br. 17, ta tijela moraju paziti da drugim nacionalnim tijelima ili trećim stranama ne objave informacije obuhvaćene profesionalnom tajnom.
- 42 Na takve se informacije ne mogu pozivati tijela država članica niti u postupku prethodnog ispitivanja, niti kako bi opravdala odluku temeljenu na odredbama prava tržišnog natjecanja, bez obzira na to radi li se o nacionalnom pravu ili pravu Zajednice. Takve informacije moraju ostati internog karaktera u tim tijelima i mogu se koristiti samo pri odlučivanju je li primjereno pokrenuti nacionalni postupak.
- 43 Odgovarajući na argumente koje je na raspravi iznijela španjolska vlada, a prema kojima bi takvo tumačenje značilo da bi samo spominjanje neke činjenice u dokumentu poslanom Komisiji bilo dostatno da se zabrani njezino korištenje u bilo kojem nacionalnom postupku, valja napomenuti da takve činjenice mogu valjano biti predmet

nacionalnog postupka, međutim uz uvjet da su dokazane vrstama dokaza koje postoje u nacionalnom pravu te uz poštovanje jamstava predviđenih tim pravom, a ne dokumentima i informacijama koje je prikupila Komisija.

Korištenje, od strane tijela država članica, informacija sadržanih u zahtjevima i prijavama propisanim člancima 2., 4. i 5. Uredbe br. 17

- 44 Komisija smatra kako takve informacije ne mogu koristiti tijela država članica kad primjenjuju nacionalno pravo tržišnog natjecanja. Ona se osobito oslanja na članak 15. stavak 5. Uredbe br. 17 o izuzeću od kazni za poduzetnike koji su Komisiji prijavili sporazume, odluke i usklađena djelovanja. Ona tvrdi da bi ravnoteža i opća struktura tih odredaba bile narušene kad bi nacionalnim tijelima bilo dopušteno da protiv poduzetnika koriste informacije sadržane u obrascima za prijavu. Komisija s druge strane priznaje da nacionalna tijela mogu koristiti te informacije uz uvjet da poštuju pravila kojima se ograničavaju njihove ovlasti u ovom području, a u svrhu primjene članka 85. stavka 1. i članka 86. Ugovora.
- 45 AEB i predmetne banke se, sa svoje strane, osobito oslanjaju na pravila o profesionalnoj tajni i opća načela prava, koja zabranjuju da se u kaznenim postupcima protiv bilo koje osobe koriste informacije koje je ta osoba odlučila objaviti kako bi potkrijepila prijavu upućenu nadležnom tijelu.
- 46 Prema stajalištu španjolske vlade, nacionalna tijela, u nedostatku suprotnih izričitih odredaba, mogu koristiti te informacije radi primjene prava Zajednice i nacionalnog prava tržišnog natjecanja, bez povrede odredaba Uredbe br. 17.
- 47 Za razliku od informacija sadržanih u odgovorima na zahtjeve za pružanje informacija, informacije sadržane u zahtjevima i prijavama propisanim člancima 2., 4. i 5. Uredbe br. 17 nisu obuhvaćene nijednom odredbom koja bi bila slična članku 20. stavku 1. uredbe, koji ograničava uvjete u kojima se informacije mogu koristiti.
- 48 Međutim, čak i u nedostatku takvog izričitog pravila, korištenje informacija koje su poduzetnici priopćili Komisiji mora ostati unutar pravnog okvira postupka u kojem su takve informacije prikupljene.
- 49 Iz teksta članka 85. stavka 3. Ugovora i odredaba Uredbe br. 17 proizlazi da se prijavljivanje sporazuma, odluka i usklađenih djelovanja Komisiji odvija u okviru posebnih postupaka Zajednice. Nadalje, i obrazac A/B i dodatna obavijest koja je priložena uz taj obrazac i čija je namjena informiranje poduzetnikâ, odnose se isključivo na te postupke i ni na koji način ne ukazuju na mogućnost da bilo koje tijelo, osim Komisije, koristi informacije sadržane u obrascu.
- 50 U tim okolnostima, te uzimajući među ostalim u obzir obveze u pogledu poštovanja gore navedenih prava obrane i profesionalne tajne, činjenica da o tome nema spomena u tekstu ne može se tumačiti kao odbijanje zakonodavca Zajednice da poduzetnicima dodijeli prava istovjetna onima koja su im dodijeljena radi zaštite informacija sadržanih u njihovim odgovorima na zahtjeve za pružanje informacija na temelju članka 11. uredbe.

- 51 Ovo tumačenje je utoliko nužnije jer, kako tvrdi Komisija, davanjem mogućnosti državama članicama da koriste informacije sadržane u obrascu A/B članak 15. stavak 5. Uredbe br. 17 bio bi djelomično lišen svoje djelotvornosti.
- 52 S time u vezi valja imati na umu da predmetna prijava nije formalnost nametnuta poduzetnicima, nego ključni preduvjet za dobivanje određenih pogodnosti. Na temelju članka 15. stavka 5. točke (a) Uredbe br. 17, kazna ne može biti izrečena za postupanja nakon prijave, uz uvjet da ona ostaju unutar granica aktivnosti opisane u prijavi. Ta pogodnost za poduzetnike koji su prijavili sporazum ili usklađeno djelovanje čini protutežu riziku koji poduzetnik preuzima kad odluči prijaviti sporazum ili usklađeno djelovanje. Taj poduzetnik ne riskira samo utvrđenje sporazuma ili djelovanja kao povrede članka 85. stavka 1., odbijanje primjene članka 85. stavka 3. i obvezu okončanja prijavljenog sporazuma ili djelovanja (vidjeti u tom smislu presudu od 10. prosinca 1985., Stichting Sigarettenindustrie/Komisija, t. 76., 240/82 do 242/82, 261/82, 262/82, 268/82 i 269/82, Zb., str. 3831.), nego i sankcioniranje njegovih postupanja prije prijave (vidjeti u tom smislu presudu od 7. lipnja 1983., Musique Diffusion française/Komisija, t. 93., 100/80 do 103/80, Zb., str. 1825.). Nadalje, kao što je Sud smatrao u gore navedenoj presudi od 10. prosinca 1985., te odredbe, poticanjem poduzetnika na podnošenje prijava, smanjuju opterećenost Komisije istražnim postupcima.
- 53 Opća struktura tih odredaba dakle znači da poduzetnici koji su podnijeli prijave uz uvjete utvrđene u Uredbi br. 17 smiju zauzvrat ostvariti određene pogodnosti. Tumačenje te uredbe na način da države članice mogu kao dokaz koristiti informacije sadržane u tim prijavama kako bi opravdale nacionalne sankcije, znatno bi ograničilo opseg pogodnosti dodijeljene poduzetnicima na temelju članka 15. stavka 5. uredbe.
- 54 Iz toga proizlazi da, kao i u slučaju informacija sadržanih u odgovorima na zahtjeve za pružanje informacija, dostavljenih na temelju članka 11. Uredbe br. 17, države članice ne mogu koristiti kao dokaz informacije sadržane u zahtjevima i prijavama propisanim člancima 2., 4. i 5. te uredbe.
- 55 Zbog svih gore navedenih razloga valja napomenuti kako članak 214. Ugovora i odredbe Uredbe br. 17 treba tumačiti na način da države članice, u okviru izvršavanja svojih ovlasti koje su im priznate na temelju nacionalnih propisa i propisa Zajednice o tržišnom natjecanju, ne mogu koristiti kao dokaz ni neobjavljene informacije sadržane u odgovorima na zahtjeve za pružanje informacija, upućene poduzetnicima na temelju članka 11. Uredbe br. 17, ni informacije sadržane u zahtjevima i prijavama propisanim člancima 2., 4. i 5. Uredbe br. 17.

Troškovi

- 56 Troškovi španjolske vlade i Komisije Europskih zajednica, koje su podnijele očitovanja Sudu, ne nadoknađuju se. Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka.

Slijedom navedenog,

SUD,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku koji je uputio Tribunal de Defensa de la Competencia rješenjem od 28. siječnja 1991., odlučuje:

Članak 214. Ugovora o EEZ-u i odredbe Uredbe Vijeća br. 17 od 6. veljače 1962., Prve uredbe o provedbi članka 85. i 86. Ugovora, valja tumačiti na način da države članice, u okviru izvršavanja svojih ovlasti koje su im priznate na temelju nacionalnih propisa i propisa Zajednice o tržišnom natjecanju, ne mogu koristiti kao dokaz ni neobjavljene informacije sadržane u odgovorima na zahtjeve za pružanje informacija, upućene poduzetnicima na temelju članka 11. Uredbe br. 17, ni informacije sadržane u zahtjevima i prijavama propisanim člancima 2., 4. i 5. Uredbe br. 17.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg u 16. srpnja 1992.

[Potpisi]

* Jezik postupka: španjolski